

Arrest

nr. 108 644 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër en bent u Albanees staatsburger.

Van kindsbeen af voelde u zich anders. Rond uw vijftien à zestien jaar besepte u dat u homo bent. U vertelde niemand over uw geaardheid, maar u werd op school wel regelmatig door medeleerlingen gepest omdat u altijd met vriendinnen optrok en omdat u volgens hen vrouwelijke trekken had. U had een goede vriend, op wie u verliefd was, maar u lichtte hem ook niet in.

In de zomer van 2010 wilde uw vader u uithuwelijken. Hij vond een meisje uit een goede familie voor u en vertelde u over haar. U ontweek het onderwerp maar uw vader drong aan.

Uiteindelijk zag u zich genoodzaakt om aan uw vader uw werkelijke geaardheid toe te geven. Stante pede zette hij u het huis uit.

Sindsdien verbleef u voornamelijk bij uw neef die zich niet moeide met uw problemen.

Sinds uw outing verspreidde het nieuws over uw geaardheid zich als een lopend vuurtje door de stad. Hierdoor werd u, telkens wanneer u in de stad wandelde, bespot en beschimpt. U kreeg zelfs doodsbedreigingen naar het hoofd geslingerd. Als u de buurt waar uw ouders woonden naderde, werd u ook met stenen bekogeld. Dit gebeurde maandelijks wel een tiental keer.

In 2010 moest u zo een keer in de polikliniek opgenomen worden omdat u gewond raakte. Kort voor uw vertrek naar België werd u door een wagen met geblindeerde ruiten achtervolgd. U kreeg schrik en vermoedde dat de doodsbedreigingen concreet zouden worden.

Nooit diende u een klacht bij de politie in noch raadpleegde u een organisatie die zich met het verdedigen van de homorechten in Albanië bezighoudt.

Zich elders in Albanië vestigen heeft geen zin, aangezien overal in het land dezelfde mentaliteit heerst. Uiteindelijk besloot u Albanië te verlaten en naar België te komen waar u op 11 maart 2013 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort, uitgereikt op 24 januari 2013, neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u zich bijna drie jaar geleden genoodzaakt zag u te outen omdat uw vader wilde dat u zou trouwen, dat u hierdoor door uw vader werd buiten gezet en dat u sindsdien maandelijks ongeveer een tiental keer – intussen bijgevolg verschillende honderden keren – in Shkodër met stenen werd bekogeld.

Vooreerst kan er gewezen worden op een aantal merkwaardigheden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen enigszins op de helling zetten.

Zo is het merkwaardig dat, ondanks dat uw vader een concrete huwelijkspartij in gedachten had, u zelfs niet eens de naam van het meisje met wie u zou moeten trouwen kende (CGVS, p. 4). Dat u niet eens haar naam kende, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u zich naar aanleiding van een mogelijk huwelijk met dit meisje genoodzaakt zag om uw homoseksuele geaardheid aan uw ouders kenbaar te maken.

Voorts komt het erg bevreemdend over dat, ondanks dat u de afgelopen drie jaar meermaals door uw neef werd geholpen, u aan hem geen enkele informatie meer heeft gevraagd over het reilen en zeilen binnen uw familie. Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk met uw familie medelijden te hebben en te beseffen dat ze u onder druk verstoten hebben (CGVS, p. 19-20).

Verder is uw bewering dat u een enorme behoefte had aan ontmoetingen met lotgenoten moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat, hoewel u de NGO Pink, die voor de rechten van homo's in Albanië opkomt, kende en hun site op het internet ontdekt had, u geen contact met deze organisatie opnam.

Uw rechtvaardiging waarom u geen contact met de NGO Pink opgenomen heeft, met name dat u dit uit angst niet deed, dat u vermoedde dat de NGO zich in Tirana bevond, dat het voor u niet vanzelfsprekend was om naar Tirana te gaan en dat u niet geloofde dat u door deze organisatie zou kunnen geholpen worden, houdt niet meteen steek, gezien de relatief beperkte afstand tussen Shkodër en Tirana en gezien uw aanvankelijke wens om in uw geboorteland te blijven (CGVS, p. 10; p. 19).

In dit verband kan er overigens opgemerkt worden dat het bevreemdend overkomt dat u ervoor gekozen zou hebben om jarenlang in Shkodër te blijven, ondanks dat u maandelijks minstens tien keren met stenen werd bekogeld, en dat u niet eerder overwogen zou hebben om Shkodër te verlaten.

Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u hoopte dat de situatie zou verbeteren, is, gelet op de intensiteit van de door u beweerde aanvallen op uw persoon, weinig overtuigend (CGVS, p. 19).

Tot slot is uw kennis betreffende de homoscene in Albanië en in de wereld erg beperkt.

U kende weliswaar een bekende Albanese homo en één organisatie die opkomt voor de rechten van homo's in Albanië (cf. supra) en u was op de hoogte van het standpunt van de eerste minister betreffende homoseksualiteit in het algemeen en het homohuwelijk in het bijzonder.

U kende echter behalve Pink geen andere organisaties die voor de rechten van homo's opkomen en Albanese contactsites voor homo's bestonden volgens u niet.

Nochtans zijn er minstens drie homo-organisaties (Aleanca Kunder Diskriminimit LGBT, Pro LGBT en Pink Embassy) en zijn er verschillende (homo)datingsites.

Evenmin kende u, behalve die ene bekende Albanese, andere (inter)nationale homo's.

Voorts beweerde u, in tegenstelling tot de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat homoseksualiteit in Albanië helemaal geen gespreksonderwerp of issue is. U meende verkeerdelijk dat er noch in praatprogramma's, noch in kranten of tijdschriften over homoseksualiteit wordt gesproken. Verder wist u weliswaar dat een Albanese minister in het kader van de Gay Parade van 2012 een erg homofobe uitspraak deed, maar u wist niet over welke minister het ging.

Ook waren de vaak virulente reacties van verschillende belangrijke Albanese actoren die zich uitdrukkelijk distantieerden van de homofobe uitspraken van deze minister u volledig ontgaan.

Dat er in Albanië verschillende positieve initiatieven ten voordele van de emancipatie van homo's ondernomen worden (cf. infra), was u ten slotte onbekend (CGVS, p. 11-14). Dat u hierover geen informatie had, ondanks dat u op internet actief bent en ondanks dat uit uw verklaringen blijkt dat u actief op zoek ging naar informatie over homoseksualiteit, komt wederom erg bevreemdend over.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat het feit dat u omwille van uw geaardheid door uw familie verstoten zou zijn (CGVS, p. 2-4) niet meteen gelijkgeschakeld kan worden met een vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of met een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U kon immers terugvallen op uw neef die het niet moeilijk had om uw geaardheid te aanvaarden en die u jarenlang financieel bijstond (CGVS, p. 2-3; p. 7-8).

Dat u als homo op straat regelmatig mondeling werd beledigd en beschimpt (CGVS, p. 14), is evenzeer onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat er (mondelinge) onverdraagzaamheid is jegens homo's, is immers een universeel gegeven dat helaas ook in België voorkomt.

Betreffende uw beweringen dat u tientallen keren met stenen werd bekogeld en dat u een keer werd achtervolgd, dient er verder opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

U heeft naar aanleiding van uw problemen geen klacht ingediend, omdat u vreesde door de politie uitgelachen te zullen worden (CGVS, p. 18).

Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw nalaten.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 **één van de modernste en meest progressieve anti-discriminatiewetten van Europa** heeft die expliciet de rechten van homo's in Albanië verdedigt.

Voorts blijkt uit deze informatie dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen.

Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie.

Uit dezelfde informatie blijkt dat **ook homo's klacht kunnen indienen** en dat de politie optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van homo's. Verder blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine of geaardheid voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat internationale bescherming pas ingeroepen kan worden als alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Ten slotte heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om de problemen die u in Shkodër ondervonden zou hebben te ontlopen. U verklaarde dat u zich niet in Tirana kon vestigen onder meer omdat de Albanese mentaliteit overal dezelfde is (CGVS, p. 11-12; p. 18-19).

Dit is echter geen afdoende uitleg.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt inderdaad dat de Albanese maatschappij inderdaad erg conservatief is en dat veel mensen homofoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van homo's. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren positieve initiatieven genomen worden om de rechten van homo's in Albanië te verbeteren en dat er geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt, mede onder invloed van de hierboven reeds vermelde progressieve anti-discriminatiewetgeving en de wil van de eerste minister om het homohuwelijk te legaliseren. Zo blijkt dat er steeds meer in Albanese scholen door homo's voordrachten over hun geaardheid gegeven worden en dat vertegenwoordigers van de Albanese homobeweging zowel in de geschreven als in de gesproken pers een forum krijgen. Eind 2012

was er een tentoonstelling in Tirana over homo's in Albanië. Dit evenement kreeg ruime mediabelangstelling. Ten slotte blijkt dat er in Tirana een actieve homoscene is. Hierboven werden reeds verschillende NGO's geciteerd, die activiteiten voor homo's organiseren. Hoewel er geen specifieke homobars zijn, zijn er in Tirana en omstreken toch verschillende ontmoetingsplaatsen en gayfriendly bars.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich als homo in Tirana te vestigen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde paspoort bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 mei 2013 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist dat de geloofwaardigheid van zijn relaas door enkele "merkwaardigheden" is aangetast.

Dat verzoeker de naam van het meisje aan wie hij zou worden uitgehuwelijkt niet kent, wijt hij aan het feit dat zijn vader slechts in algemene termen met hem over het meisje heeft gepraat en haar naam niet genoemd heeft. Verzoeker voegt hieraan doet dat, mocht dat wel het geval geweest zijn, hij daar geen aandacht aan zou hebben besteed, gezien hij "geen enkele interesse (had) in wie het meisje dan wel zou zijn".

Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat verzoeker zich gedurende afgelopen drie jaar nooit via zijn neef heeft geïnformeerd naar zijn familie, benadrukt verzoeker dat hij "zonder boe of ba aan de deur werd gezet door zijn ouders", waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij de eerste stap zet naar een eventuele verzoening, ook al begrijpt hij dat hun gedrag kadert binnen de overheersend conservatieve mentaliteit van de Albanese samenleving. Hij laat verder gelden dat hij geen initiatief tot verzoening durfde nemen uit angst voor de negatieve reacties vanwege zijn familie. Verzoeker voert ten slotte aan dat zijn neef het onderwerp van zijn geaardheid uit de weg ging en hij die houding, uit dankbaarheid voor de verschaft materiële hulp, respecteerde.

Aangaande de opmerking dat verzoekers behoefte aan contact met lotgenoten moeilijk in overeenstemming te brengen is met het feit dat hij geen contact heeft opgenomen met enige organisatie die opkomt voor de rechten van holebi's in Albanië, laat verzoeker gelden dat zo'n organisatie volgens hem "niets kan doen tegen de mentaliteit van de mensen in het algemeen, noch dat zij hem in zijn individuele geval kunnen helpen". Ter verklaring van de "tweestrijd" tussen zijn behoefte aan contact met lotgenoten en zijn passieve houding wat betreft pogingen om in die behoefte te voorzien, wil verzoeker benadrukken dat voor hem de nood aan begrip en aanvaarding niet opweegt tegen de angst om iets dergelijks te ondernemen. Door deze uiterst persoonlijke reactie als onaantvaardbaar te beschouwen, velt de commissaris-generaal volgens verzoeker geen objectief oordeel.

Verzoeker laat gelden dat zijn beperkte kennis van de homoscene in Albanië en in de wereld rechtstreeks verband houdt met de moeilijke positie waarin hij zich in Albanië bevond, meer bepaald het voortdurende gevaar om het slachtoffer te worden van beledigingen of fysieke aanvallen. Hij is daarenboven van mening dat het niet redelijk is van hem te verwachten dat hij op de hoogte is "van alles die verband houdt met homoseksualiteit" en dat peilen naar zijn kennis over de homoscene "een brug te ver" gaat wanneer het er om gaat zich een oordeel te vormen over zijn geaardheid.

Hij verwijst vervolgens naar zijn verklaringen tijdens het gehoor, die wijzen op zijn homoseksuele gevoelens en zijn terughoudendheid om het er met anderen over te hebben. Volgens verzoeker legde hij "doorleefde en overtuigende verklaringen" af.

Voorts betwist verzoeker de stelling dat verstoting door zijn familie, noch de beledigingen op straat voldoende zwaarwichtig zijn om als een vervolging of een risico inhoudend op ernstige schade in de zin

de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Hij benadrukt *“dat hij ook veelvuldig het slachtoffer is geworden van fysieke aanvallen”*, wat door de commissaris-generaal zou zijn genegeerd. Het gaat volgens hem niet op intolerantie jegens homo's als een wereldwijde problematiek af te doen, aangezien deze niet in alle landen even sterk is. Verzoeker is overigens van oordeel dat de commissaris-generaal -met zijn opmerking dat de Albanese maatschappij inderdaad erg conservatief is en dat veel mensen homofob gedrag vertonen- zelf aangeeft *“dat er een hoge graad van onverdraagzaamheid jegens homo's is in Albanië, doch ook dat de feiten ingeroepen door de verzoeker overeenstemmen met algemeen gekende feiten”*.

Verzoeker wijst erop dat positieve initiatieven gericht op een mentaliteitswijziging bij de Albanese bevolking niets afdoen aan het feit dat de overgrote meerderheid daarvan op dit ogenblik nog steeds *“conservatief en homofob”* is.

Verzoeker spreekt tegen dat hij in zijn land van herkomst met succes de bescherming zou kunnen inroepen van de nationale autoriteiten. Het voorhanden zijn van progressieve anti-discriminatiewetten is volgens verzoeker *“één ding, de uitvoering ervan en de mentaliteit bij de mensen is iets anders”*.

Zijn gebrek aan vertrouwen in het gezag wijt hij aan de jarenlange gebrekkige politionele en gerechtelijke dienstverlening, waarvoor hij verwijst naar de informatie die in het administratief dossier. Gelet op het algehele wantrouwen ten aanzien van de autoriteiten in combinatie met een bijzonder afkerige houding ten aanzien van homoseksualiteit bij de overgrote meerderheid van de Albanese bevolking, is het volgens verzoeker *“niet verwonderlijk dat de verzoeker niet geneigd was om naar de politiediensten te stappen omdat hij vreesde aldaar uitgelachen te worden”*.

Tot slot hekelt verzoeker de opvatting dat hij over een menswaardig intern vluchtalternatief zou beschikken. Hij voert aan dat een eventuele verhuis naar gelijk welke andere plaats in Albanië hem zou blootstellen aan eenzelfde risico op verbale en fysieke aanvallen als in Shköder eens hij zich daar zou hebben geout als homo; hij verwijst dienaangaande naar de reeds aangehaalde wijdverbreide intolerantie jegens homoseksuelen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het relaas van verzoeker.

Zo is het onaannemelijk dat verzoeker, ondanks dat zijn vader een concrete huwelijkspartij in gedachten had, de naam van het meisje met wie hij zou moeten trouwen niet kon noemen (zie het verhoorverslag van 28 maart 2013, p. 4).

In zijn verzoekschrift wijt verzoeker deze onwetendheid aan het feit dat zijn vader slechts in algemene termen met hem over het meisje heeft gepraat en haar niet bij naam genoemd heeft.

De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoekers vader de naam van het meisje nooit heeft genoemd, te meer gezien verzoeker en zijn vader gedurende een week praatten over de uithuwelijking en gezien verzoekers vader hem meermaals probeerde te overtuigen door te stellen dat het *“een goed meisje”* was *“van een heel goed huis en haar ouders zijn toffe mensen”* (zie het verhoorverslag, p. 3-4). Verzoekers uitleg is des te meer onaannemelijk gezien hij verder in zijn verhoor op 28 maart 2013 zelf te kennen gaf: *“Shkodra is een kleine stad. Iedereen kent iedereen, het is echt niet moeilijk om te weten of te horen dat de zoon van iemand zo en zo is”* (zie het verhoorverslag, p. 16). Dienaangaande wijst de Raad nog op verzoekers antwoord op de vraag hoe hij wist dat er geen ontmoetingsplaatsen voor homo's zouden zijn in Albanië: *“Ik weet het want Shkoder is klein en in een kleine stad komt iedereen alles te weten over iedereen”* (zie het verhoorverslag, p. 11).

Van verzoeker kan desgevallend worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij, mocht zijn vader de naam van het meisje wel genoemd hebben, hij daar geen aandacht aan zou hebben besteed, gezien hij *“geen enkele interesse (had) in wie het meisje dan wel zou zijn”*, bevestigt slechts zijn gebrek aan interesse.

De Raad acht het tevens opmerkelijk dat verzoeker, ondanks dat hij de afgelopen drie jaar meermaals door zijn neef werd geholpen, aan hem geen enkele informatie meer heeft gevraagd over het reilen en zeilen binnen zijn familie, hoewel verzoeker uitdrukkelijk verklaarde met zijn familie medelijden te hebben en te beseffen dat ze hem onder druk verstoten hebben (zie het verhoorverslag, p. 19, 20).

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker nog aan dat hij *“zonder boe of ba aan de deur werd gezet door zijn ouders”*, waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij de eerste stap zet naar een eventuele verzoening, ook al begrijpt hij dat hun gedrag kadert binnen de overheersend conservatieve mentaliteit van de Albanese samenleving. Hij laat verder gelden dat hij geen initiatief tot verzoening durfde nemen uit angst voor de negatieve reacties vanwege zijn familie en voert aan dat zijn neef het onderwerp van zijn geaardheid uit de weg ging en hij die houding, uit dankbaarheid voor de verschaft materiële hulp, respecteerde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt dat hij medelijden voelt met zijn ouders, waardoor het niet aannemelijk is dat deze emotionele betrokkenheid hem er nooit toe gebracht heeft, zelfs niet na ettelijke maanden na het incident en ondanks de nog steeds bestaande vrees voor negatieve reacties, om op de een of andere manier te weten te komen hoe zijn ouders intussen over hem dachten.

De Raad ziet overigens niet in waarom de neef van verzoeker niet in staat zou zijn geweest om, zonder verzoekers geaardheid als dusdanig ter sprake hoeven te brengen, inlichtingen in te winnen over het reilen en zeilen binnen zijn familie, temeer daar het een familielid betreft dat blijkens verzoekers verklaringen zelf niet in onvrede leeft met zijn familie.

Verder is verzoekers bewering dat hij een enorme behoefte had aan ontmoetingen met lotgenoten, niet verenigbaar met zijn verklaring dat hij geen contact opnam met de NGO Pink -die voor de rechten van homo's in Albanië opkomt-, hoewel verzoeker aangaf deze organisatie te kennen en hun site op het internet te hebben ontdekt (zie het verhoorverslag, p. 10, 19).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat zo'n organisatie volgens hem *“niets kan doen tegen de mentaliteit van de mensen in het algemeen, noch dat zij hem in zijn individuele geval kunnen helpen”*. Ter verklaring van de *“tweestrijd”* tussen zijn behoefte aan contact met lotgenoten en zijn passieve houding wat betreft pogingen om in die behoefte te voorzien, stelt verzoeker dat voor hem de nood aan begrip en aanvaarding niet opweegt tegen de angst om iets dergelijks te ondernemen.

De Raad wijst erop dat dergelijke organisaties er net zijn om te ijveren voor een verbetering van de (rechts)positie van holebi's in een maatschappelijk klimaat dat hen niet gunstig gezind is en om gehoor te geven aan hun verzuchtingen. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich niet in alle anonimiteit bij een holebivereniging kon informeren, zonder dat de buitenwereld hier weet van krijgt.

Tot slot is verzoekers kennis betreffende de homoscene in Albanië en in de wereld onaannemelijk beperkt. Zo kende verzoeker behalve de NGO Pink, geen andere organisaties die voor de rechten van homo's opkomen en verklaarde hij dat Albanese contactsites voor homo's niet bestonden.

Uit informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt nochtans dat er minstens drie homo-organisaties bestaan en dat er verschillende (homo)datingsites zijn.

Verzoeker kende -behalve een bekende Albanees- geen andere (inter-)nationale homo's.

Voorts beweerde verzoeker -in tegenstelling tot hetgeen blijkt uit de informatie in het administratief dossier-, dat homoseksualiteit in Albanië helemaal geen gespreksonderwerp of issue is en dat er noch in praatprogramma's, noch in kranten of tijdschriften over homoseksualiteit wordt gesproken.

Verder wist verzoeker weliswaar dat een Albanese minister in het kader van de Gay Parade van 2012 een erg homofobe uitspraak deed, maar hij bleek niet te weten over welke minister het ging en ook de vaak virulente reacties van verschillende belangrijke Albanese actoren die zich uitdrukkelijk distantiëerden van de homofobe uitspraken van deze minister, waren verzoeker ontgaan.

Ook het feit dat er in Albanië verschillende positieve initiatieven ten voordele van de emancipatie van homo's ondernomen worden, was verzoeker onbekend (zie het verhoorverslag, p. 11-14).

In zijn verzoekschrift wijt verzoeker zijn beperkte kennis aan de moeilijke positie waarin hij zich in Albanië bevond, meer bepaald het voortdurende gevaar om het slachtoffer te worden van beledigingen of fysieke aanvallen. Hij is daarenboven van mening dat het niet redelijk is van hem te verwachten dat hij op de hoogte is "*van alles die verband houdt met homoseksualiteit*" en dat peilen naar zijn kennis over de homoscene "*een brug te ver*" gaat wanneer het er om gaat zich een oordeel te vormen over zijn geaardheid.

Deze beweringen kunnen verzoekers talrijke onwetendheden echter niet verschonen.

Bovenstaande informatie is immers vrij beschikbaar op het internet en verzoeker verklaarde zelf dat hij op internet actief is en dat hij actief op zoek ging naar informatie over homoseksualiteit; hij gaf zelf te kennen op deze manier de NGO Pink te hebben ontdekt (zie het verhoorverslag, p. 9).

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust en dat het aldus aan verzoeker toekomt om aan de hand van, onder andere, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar zijn "*doorleefde en overtuigende verklaringen*" tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal over zijn homoseksuele gevoelens en zijn terughoudendheid om het er met anderen over te hebben, ziet de Raad niet in hoe deze verklaringen afbreuk zouden doen aan de vaststelling dat verzoeker onaannemelijk onwetend is over de homoscene in Albanië en in de wereld.

Het is ten slotte ook niet aannemelijk dat verzoeker ervoor gekozen zou hebben om jarenlang in Shkodër te blijven, ondanks dat hij maandelijks minstens tien keren met stenen werd bekogeld, en dat hij niet eerder overwogen zou hebben om Shkodër te verlaten (zie het verhoorverslag, p. 19), temeer gezien verzoeker blijkaar wel initiatiefrijk genoeg was om naar België te reizen.

Zelfs al zou verzoekers asielrelaas geloofwaardig zijn, quod non in casu gelet op bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen -of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoeker verklaarde echter dat hij noch de politie, noch de ombudsman, noch enige andere organisatie of instantie in zijn land van herkomst, op de hoogte heeft gebracht van zijn problemen (zie het verhoorverslag, p. 18).

De Raad stelt vast dat uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Albanië sinds 2010 één van de modernste en meest progressieve anti-discriminatie wetten van Europa heeft die expliciet de rechten van homo's in Albanië verdedigt. Voorts blijkt uit deze informatie dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen.

Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Uit dezelfde informatie blijkt dat ook homo's klacht kunnen indienen en dat de politie optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van homo's. Verder blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

De ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat het voorhanden zijn van progressieve anti-discriminatie wetten "*één ding (is), de uitvoering ervan en de mentaliteit bij de mensen is iets anders*", toont niet aan dat hij voor zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoekers beweringen tonen evenmin aan dat bovenstaande informatie foutief is op dat ze verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet verwonderlijk is dat hij "*niet geneigd was om naar de politiediensten te stappen omdat hij vreesde aldaar uitgelachen te worden*", gelet op het algehele wantrouwen ten aanzien van de autoriteiten in combinatie met een bijzonder afkerige houding ten aanzien van homoseksualiteit bij de overgrote meerderheid van de Albanese bevolking, herhaalt de Raad dat van verzoeker nochtans verwacht kan worden dat hij eerst alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in zijn land van herkomst, gezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

De Raad besluit bijgevolg, op basis van de informatie in het administratief dossier, dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine of geaardheid voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen.

De Raad wijst erop dat, om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Albanese maatschappij inderdaad erg conservatief is en dat veel mensen homofob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van homo's. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren positieve initiatieven genomen worden om de rechten van homo's in Albanië te verbeteren en dat er geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt, mede onder invloed van de hierboven reeds vermelde progressieve anti-discriminatie wetgeving en de wil van de eerste minister om het homohuwelijk te legaliseren. Zo blijkt dat er steeds meer in Albanese scholen door homo's voordrachten over hun geaardheid gegeven worden en dat vertegenwoordigers van de Albanese homobeweging zowel in de geschreven als in de gesproken pers een forum krijgen. Eind 2012 was er een tentoonstelling in Tirana over homo's in Albanië. Dit evenement kreeg ruime mediabelangstelling. Ten slotte blijkt dat er in Tirana een actieve homoscène is. Hierboven werden reeds verschillende NGO's geciteerd, die activiteiten voor homo's organiseren. Hoewel er geen specifieke homobars zijn, zijn er in Tirana en omstreken toch verschillende ontmoetingsplaatsen en gayfriendly bars.

Verzoekers ongestaafde beweringen in zijn verzoekschrift dat een eventuele verhuis naar gelijk welke andere plaats in Albanië hem zou blootstellen aan eenzelfde risico op verbale en fysieke aanvallen als in Shköder eens hij zich daar zou hebben geout als homo, gezien de wijdverbreide intolerantie jegens homoseksuelen, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie, waaruit blijkt dat er in Albanië geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt, dat er eind 2012 in Tirana een tentoonstelling was over homo's in Albanië en dat er in Tirana een actieve homoscene is.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich als homo in Tirana te vestigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade als doodstraf of executie (artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet), foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet) en zich niet onder de bescherming van zijn land kan of wegens dat risico wil stellen.

Hij toont niet aan dat hij voor zijn problemen geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE